

N:o 10.

Ank. till Riksd. kansli den 11 april 1888, kl. 10 f. m.

Betänkande, i anledning af väckt motion om borttagande af den personliga sjukvårdsafgiften.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 126, anför herr *O. H. Ström*, att det icke torde kunna bestridas, att personella utskylder drabba den skattdragande icke i mån af hans skatteförmåga, utan att de tvärt om stå i omvänt förhållande, enär de ställa samma kraf på den mindre bemedlade som på den förmögnare medborgaren. Bland sådana utskylder vore personliga sjukvårdsafgiften, hvilken borde afskaffas såsom utgående efter en orättvis grund och i all synnerhet om genom lifsmedelstullars införande af de obemedlade komma att indirekt utkrävas bidrag till förbättrande af den jordbruks- och industriidkande befolkningens ställning.

På grund häraf hemställer motionären, att Riksdagen måtte besluta, att personliga sjukvårdsafgiften från och med år 1889 skall upphöra.

Genom kongl. kungörelse den 26 augusti 1873 stadgades, såsom bekant, att den så kallade kurhusafgiften skulle upphöra, samt att i dess ställe tills vidare skulle för den allmänna sjukvården inom hvarje län eller sjukvårdsdistrikt utgå af en hvar, som erlade mantalspen-

ningar, en personlig sjukvårdsavgift med ett belopp af högst 50 öre för hvarje skattskyldig af mankön samt med hälften för qvinna, med undantag för Stockholm, hvarest nämnda avgift skulle utgå med högst 1 krona för man och 50 öre för qvinna; och skulle denna avgift företrädesvis användas till beredande af kostnadsfri vård åt veneriske sjuke och till vidtagande i öfrigt af tjenliga åtgärder för den veneriska sjukdomens hämnande. Det med afseende å Stockholm meddelade särskilda stadgande upphäfdes år 1883 jemlikt skatteregleringskomiténs förslag i dess den 13 september 1882 afgifna utlåtande angående skatteförhållandena i riket.

I nämnda utlåtande yttrade skatteregleringskomitén, som i öfrigt förordade minskning i de personella skatternas antal, i fråga om sjukvårdsavgiften, bland annat, följande:

»Afser man då först landstingen och de städer, som ej i landsting deltaga, har komitén ej ansett det vara med någon verklig olägenhet förenadt eller i någon mån obilligt att bibehålla den personliga skatt, som för närvarande af dem fastställes att utgå för ett ändamål, hvars tillgodoseende måste ligga alla samhällsmedlemmar, ej minst de obemedlade, lika om hjertat, nemligen den allmänna sjukvården, hvars behöriga upprätthållande måhända skulle försvåras eller påkalla en betänklig förhöjning i legosängsavgifterna, om det bidrag, som lemnas genom den nu utgående personliga sjukvårdsavgiften, blefve vederbörande myndigheter undandraget.»

Då enligt utskottets åsigt icke sedan 1883 inträdt sådana förhållanden, som kunna förringa giltigheten af de andragna skälen för bibehållande af den personliga sjukvårdsavgiften, får utskottet hemställa,

att herr Ströms förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 10 april 1888.

På utskottets vägnar:

ER. GUST. BOSTRÖM.